

ISIDRE MARSAL, EL PRIMER DELS "TIFFOSI"

Hem trobat escaient per aquest número de la revista ALELLA, en la secció d'esports, entrevistar a un home, ben conegut de tots pel seu entusiasta seguiment dels equips de futbol d'Alella i del F. C. Barcelona. Però abans de començar a parlar de futbol, hem volgut interessar-nos per la seva trajectòria personal.

—Vaig néixer a Teià, l'any 1930, i encara molt petit, juntament amb els pares i els meus sis germans, vàrem anar a viure al Masnou. De ben jovenet vaig entrar a treballar en un mas d'Aiguafreda, on tenia cura de les vaques, però jo volia canviar de feina i, com que l'amo no s'hi va avenir, vaig trobar feina en una altra casa de pagès del Figueró, on al menys podia fer festa els diumenges. Mentrestant la meva família s'havia traslladat a Ogassa, lloc des d'on se'm va reclamar a l'hora de fer el servei. En aquella època podies triar entre incorporar-te a l'exercit o treballar a les mines, opció aquesta última que vaig escollir. Així, durant sis o set anys vaig treballar en el dur ofici de miner. Un any, per la Festa Major, vaig conèixer a la que després de quatre anys de festeig seria la meva dona. Així arribem al dia en que vaig entrar a treballar de pagès a Cal Baró, i des d'aleshores ja sempre he viscut aquí a Alella.

—I de jove ja jugaves a futbol?

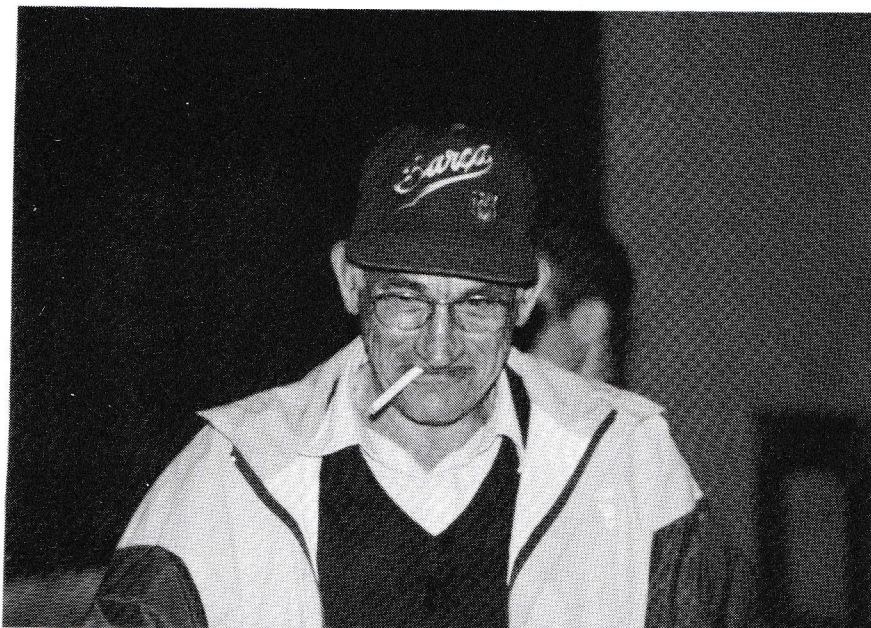
—Et semblarà mentida però jo no he jugat mai al futbol.

—Així, de què et ve tanta afecció?

—Tota la vida m'ha agradat molt. Allà a Ogassa, els diumenges a la tarda ens reuníem en un bar anomenat "la Cooperativa", on jugàvem a cartes. Vàrem comprar un aparell de ràdio i escoltàvem la transmissió del

Barça; el locutor era en Matias Prats, el pare del que ara surt per la tele. Va ser una època molt gloriosa del nostre club; l'any 50 va arribar en Kubala i poc després el Barça va guanyar en una sola temporada cinc trofeus. En aquella època un còrner era mig gol, no com ara, que el diumenge passat el Barça va disposar de quinze còrners i no en va aprofitar cap.

tres gols que va encaixar. Després vaig viatjar dos cops més a Madrid, on vàrem perdre dues finals de Copa més, l'una davant l'Atlètic de Bilbao i l'altra amb el Saragossa. En el partit amb els bascs hi va haver ball de bastons i es va acabar amb un joc de garrotades; em sembla que també n'hi va haver per Clemente, aleshores entrenador de l'equip bilbaí.

—Quan vas anar per primer cop a l'estadi del Barça?

—Doncs va ser per un Barça - València i acompanyat del meu germà Lluís.

—Tinc entès que també has viatjat a altres ciutats per veure el Barça?

—Doncs sí, el primer cop vaig anar a Madrid, al camp de l'Atlètic, per veure una final de Copa que el Barça va guanyar al Gijón; com a curiositat recordo que el porter d'ells era germà del jugador blaugrana Quini, i que aquest li va fer dos dels

—I a la final de Sevilla també hi vas anar?

—No me'n parlis de Sevilla, hi vàrem anar amb un autocar de dos pisos, total setanta-dues persones i dos conductors, gent d'aquí d'Alella i de Premià i El Masnou. Sevilla era tan plena que el nostre hotel era a Huelva, a més de cent-cinquanta quilòmetres. Vàrem perdre la final de la Copa d'Europa en la tanda de penals. En sortir al camp jo anava vestit amb la samarreta i una gorra del Barça. A la gent d'allà els feiem pena i volien consolar-nos, ens deien que

els jugadors eren uns pocavergonyes i el bo del cas és que tenien raó.

—Però vols dir que els jugadors són capaços de perdre un partit així expressament?

—Els jugadors de futbol són molt consagrats, pensa que la majoria surten del no res; fixa't en el cas d'en Maradona, a casa seva dormien a terra perquè ni llits tenien, i ell va aconseguir ser el millor del món, però els diners no li han servit de res, mira ara com es troba. Molts jugadors s'escarrassen quan encara han de firmar el contracte, però un cop ja han signat diuen: "Ara ja els tinc".

—I tenint aquesta opinió dels jugadors, com és que continues tan afeccionat?

—Veritablement, el Barça té una afecció que, moltes vegades, no es

mereix el tracte que rep, però que passa..., ens alterem..., cridem..., però finalment hi tornem a caure de quatre potes!

—Has anat algun cop a l'estranger seguint el Barça?

—Sí, vaig anar a Berna, aquell cop es va perdre davant el Manchester United, l'equip on militava en Marc Hughes, que precisament anys abans havia jugat amb el Barça, on no va fer res de bo; en canvi, amb el Manchester va ser un jugador destacadíssim. Això em fa pensar en un altre cas: observa que quan es canvia d'entrenador, al cap de poc temps canvien els jugadors estrangers; així, si entra un "míster" anglès, de seguida es fitxen dos jugadors anglesos, si entra un argentí, immediatament s'incorporen dos argentins, i saps per què tot això?

Doncs molt fàcil, perquè els entrenadors tenen comissió, tot va igual, es pensen que ens xupem el dit, però no som tan rucs.

—Ara voldria fer-te un parell de preguntes delicades. La primera és: en un partit Espanyol - Madrid, a favor de qui vas?

—Indubtablement, a favor dels "periquitos".

—Ara una altra: Qui guanyarà la lliga aquest any, el Barça o el Madrid?

—Què vols que et digui, a mi m'agradaria molt que fos el Barça, però fins que no ho veiem... Ara sembla que el Madrid estigui una mica tocat, i que el Barça ho tingui ben encarrilat, però poden canviar les tornes, així que més val no dir blat, fins que el tinguem dins el sac i ben lligat.

—I la Copa d'Europa, com anirà?

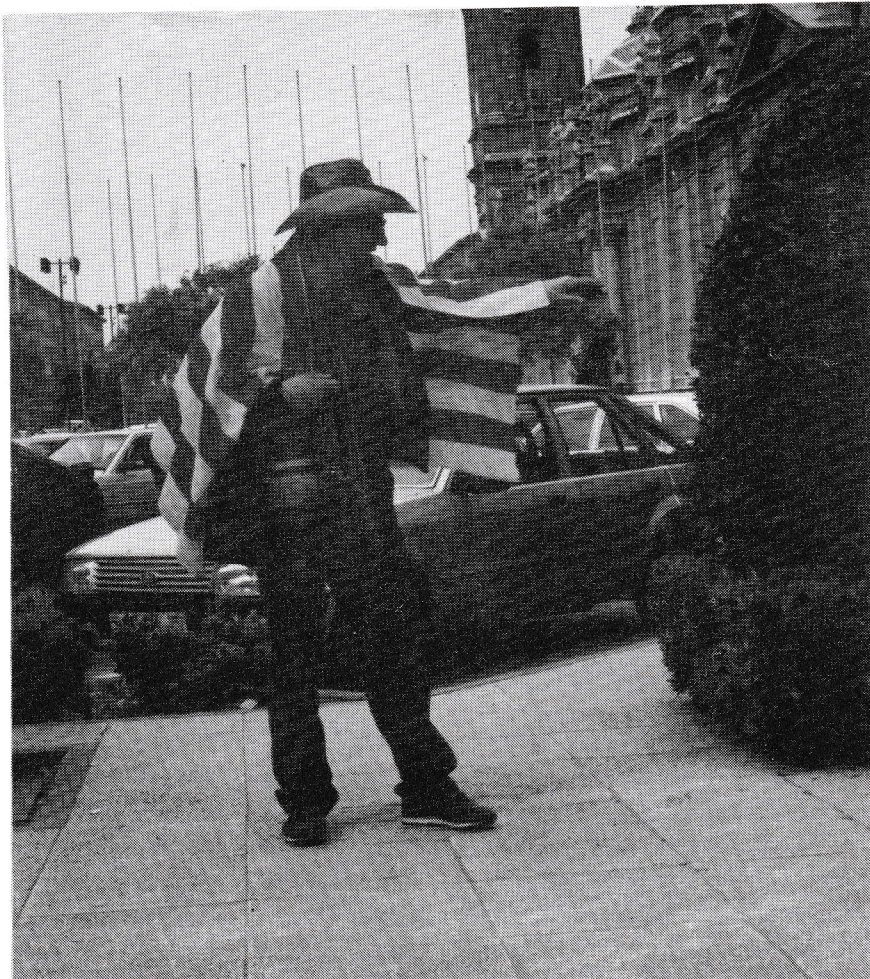
—Jo diria que és probable que arribem a la final; ara, que un cop allà, ja no sabria dir-te què passarà. Jo fins que no portem la Copa cap a casa, no vull dir res. Amb una colla d'aquí Alella, tenim intenció d'anar a Anglaterra si el Barça juga aquesta final.

—Escolta, Marsal, m'han dit que quan cantes a la Coral i juga el Barça, et posses una ràdio amb auriculars i segueixes el partit; és veritat això?

—Home, només aprofito les estones que no cantem, tampoc se n'ha de fer un gra massa.

—I l'equip d'Alella també el segueixes?

—No només el segueixo, sinó que també hi col·laboro, jo m'encarrego de la rifa i vaig a molts dels partits que es juguen a fora.

I finalment ens despedim de l'inefable Isidre Marsal, no sense abans desitjar-li que el Barça li doni el màxim de satisfaccions possibles. ■